

DEKRET

z dnia 20 lipca 1964 r.

o amnestii.

Z okazji dwudziestolecia Polski Ludowej stanowi się, co następuje:

Art. 1. Puszcza się w niepamięć i przebacza popełnione przed dniem wejścia w życie dekretu:

- 1) przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności do roku lub karą grzywny albo obiema tymi karami łącznie oraz przestępstwa określone w art. 108 § 1 i 2 Kodeksu Karnego Wojska Polskiego;
- 2) przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 2 lub karą grzywny albo obiema tymi karami łącznie, popełnione:
 - a) przez kobiety, które do dnia wejścia w życie dekretu sprawowały nad dzieckiem poniżej 14 lat pieczę, do której są obowiązani rodzice;
 - b) przez osoby, które do dnia wejścia w życie dekretu ukończyły — kobiety 55 lat, mężczyźni 60 lat;
 - c) przez osoby, które w chwili popełnienia przestępstwa nie ukończyły 18 lat;
- 3) występki skarbowe zagrożone karą pozbawienia wolności do roku lub karą grzywny albo obiema tymi karami łącznie;
- 4) wykroczenia oraz wykroczenia skarbowe.

Art. 2. 1. W sprawach określonych w art. 1 postępowania nie wszczyna się, a wszczęte — umarza się; kary w całości lub w części nie wykonane oraz nie ściągnięte koszty daruje się; skazanie uważa się za niebyłe, a karty karne ulegają usunięciu z rejestru skazanych,

2. Prawomocne orzeczenia o nawiązce, o przypadku majątku, o utracie prawa prowadzenia pojazdów mechanicznych, o utracie praw rodzicielskich lub opiekuńczych, o degradacji, o przypadku narzędzi przestępstwa, przedmiotów pochodzących z przestępstwa i przedmiotów, których posiadanie jest zakazane lub wymaga zezwolenia, jak również o kosztach zasądzonych na rzecz oskarżyciela prywatnego — podlegają wykonaniu.

3. W razie umorzenia postępowania organ stosujący amnestię orzeka wypadek narzędzi przestępstwa albo przedmiotów, których posiadanie jest zakazane albo wymaga zezwolenia.

Art. 3. 1. W sprawach o przestępstwa popełnione przed dniem wejścia w życie dekretu, a zagrożone karą surowszą niż określona w art. 1:

- 1) daruje się karę pozbawienia wolności orzeczoną w rozmiarze do roku;
- 2) łagodzi się o połowę karę pozbawienia wolności orzeczoną w rozmiarze powyżej roku do lat 2;
- 3) daruje się karę pozbawienia wolności orzeczoną w rozmiarze powyżej roku do lat 2 albo łagodzi się o połowę karę pozbawienia wolności orzeczoną w rozmiarze powyżej lat 2 do lat 3:
 - a) kobietom, które do dnia wejścia w życie dekretu sprawowały nad dzieckiem poniżej 14 lat pieczę, do której są obowiązani rodzice;
 - b) osobom, które do dnia wejścia w życie dekretu ukończyły — kobiety 55 lat, mężczyźni 60 lat;

c) osobom, które w chwili popełnienia przestępstwa nie ukończyły 18 lat;

4) daruje się samoistną karę grzywny orzeczoną w rozmiarze do 5.000 zł, karę grzywny orzeczoną obok kary pozbawienia wolności w rozmiarze do 1.000 zł oraz wykonywane zastępcze kary pozbawienia wolności za grzywny orzeczone w tych rozmiarach.

2. W razie darowania kary pozbawienia wolności orzeczonej w rozmiarze do 6 miesięcy albo samoistnej kary grzywny, skazanie uważa się za niebyłe, a kary karne ulegają usunięciu z rejestru skazanych.

Art. 4. 1. W razie darowania kary na podstawie art. 3 daruje się kary dodatkowe. Nie podlegają jednak darowaniu: nawiązka, przepadek majątku, utrata prawa prowadzenia pojazdów mechanicznych, utrata praw rodzicielskich lub opiekuńczych, degradacja, przepadek narzędzi przestępstwa, przedmiotów pochodzących z przestępstwa i przedmiotów, których posiadanie jest zakazane lub wymaga zezwolenia. W razie darowania kary nie ściągnięte koszty daruje się, z wyjątkiem kosztów zasądzonych na rzecz oskarżyciela prywatnego.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy darowanie kary nie następuje z powodu jej wykonania.

Art. 5. 1. Jeżeli z okoliczności sprawy o przestępstwo określone w art. 3 wynika, że należałoby za nie orzec karę, która uległaby darowaniu (art. 3) — sąd umarza postępowanie karne; w toku postępowania przygotowawczego decyzją o umorzeniu postępowania podejmuje się na wniosek prokuratora.

2. Przepis art. 2 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 6. W sprawach o przestępstwa popełnione przed dniem wejścia w życie dekretu, a zagrożone karą surowszą niż określona w art. 1, łagodzi się o połowę karę pozbawienia wolności orzeczoną w rozmiarze powyżej lat 2 do lat 5:

- 1) za przestępstwa określone w art. 286 § 1 kodeksu karnego i 130 § 1 Kodeksu Karnego Wojska Polskiego, chyba że w wyniku tych przestępstw powstała szkoda ponad 100.000 złotych;
- 2) za przestępstwa drogowe — z wyjątkiem popełnionych w stanie nietrzeźwości, jeżeli w ich wyniku nastąpiła śmierć człowieka lub ciężkie uszkodzenie ciała;
- 3) za przestępstwa popełnione nieumyślnie.

Art. 7. Amnestii nie stosuje się:

- 1) do przestępstw, o których mowa w art. 1 pkt 1 — 3 oraz w art. 3, 5 i 6, popełnionych w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub przynajmniej w trzeciej części kary pozbawienia wolności, nie mniej jednak niż trzech miesięcy, orzeczonej za przestępstwo tego samego rodzaju lub z tych samych pobudek;
- 2) do przestępstw przeciw własności społecznej popełnionych w ciągu 5 lat od dnia prawomocnego skazania za zagarnięcie mienia społecznego lub indywidualnego, nawet gdy sprawca kary w ogóle nie odbywał;
- 3) do przestępstw o charakterze chuligańskim;
- 4) do przestępstw określonych w art. 258, 259 i 290 kodeksu karnego, w art. 38 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa (Dz. U. Nr 30, poz. 192 z późniejszymi zmianami) oraz w art. 136 Kodeksu Karnego Wojska Polskiego;

5) do przestępstw polegających na umyślnym spowodowaniu niebezpieczeństwa pożaru;

6) do przestępstw określonych w art. 3 i 39 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa oraz do przestępstw polegających na umyślnym uszkodzeniu mienia społecznego, jeżeli sprawca czynem swym wyrządził szkodę ponad 3.000 złotych;

7) do występów dewizowych popełnionych w szczególnie obciążających okolicznościach (art. 25 ustawy karnej skarbowej z dnia 13 kwietnia 1960 r., Dz. U. Nr 21, poz. 123 i z 1963 r. Nr 28, poz. 167).

Art. 8. Jeżeli sprawca przestępstwa popełnionego przed dniem wejścia w życie dekretu zgłosi się do organu powołanego do ścigania przestępstw nie później niż w ciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie dekretu, ujawni okoliczności czynu oraz osoby, które z nim współdziałały w dokonaniu tego przestępstwa, sąd po wysłuchaniu prokuratora wymierzając sprawcy karę terminowego pozbawienia wolności niezależnie od jej wysokości złagodzi o połowę, a w wypadkach szczególnie uzasadnionych, na wniosek prokuratora, może sprawcę od kary pozbawienia wolności uwolnić. Przepis art. 7 nie ma w tym przypadku zastosowania.

Art. 9. 1. W razie zbiegu przestępstw podlegających amnestii stosuje się amnestię do każdego ze zbiegających się przestępstw. W razie zbiegu przestępstwa podlegającego amnestii z przestępstwem nie podlegającym amnestii stosuje się amnestię do przestępstwa podlegającego amnestii.

2. Po zastosowaniu amnestii w miarę potrzeby orzeka się karę łączną na ogólnych zasadach.

Art. 10. 1. Do kar już złagodzonych w drodze łaski stosuje się przepisy ustawy biorąc za podstawę karę złagodzoną.

2. Jeżeli w drodze łaski złagodzone jedynie karę łączną, uważa się, że kary wymierzone za poszczególne zbiegające się przestępstwa zostały złagodzone do wysokości złagodzonej kary łącznej.

Art. 11. 1. Amnestię stosuje sąd właściwy do rozpoznania danej sprawy.

2. W stosunku do osób odbywających karę pozbawienia wolności, jeżeli nie zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej — amnestię stosuje sąd wojewódzki, w którego okręgu skazany odbywa karę, a w zakresie właściwości sądów wojskowych — sąd wojskowy; sąd orzeka na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego.

3. W postępowaniu przygotowawczym amnestię stosuje prokurator.

4. W sprawach o wykroczenia i wykroczenia skarbowe amnestię stosuje właściwy organ administracji państwowej.

Art. 12. 1. Orzeczenia w przedmiocie amnestii zapadają w formie postanowień, chyba że amnestię zastosowano w wyroku; w sprawach, rozpoznawanych przez sąd po wejściu w życie dekretu, o darowaniu lub złagodzeniu kary orzeka się w wyroku.

2. Na postanowienie w przedmiocie amnestii służy zażalenie. W przypadkach, o których mowa w art. 11 ust. 2, zażalenie rozpoznaje sąd wojewódzki lub sąd wojskowy w składzie trzech sędziów.

Art. 13. 1. Oskarżony lub podejrzany, w stosunku do którego umorzono postępowanie na podstawie dekretu — może najdalej w ciągu 30 dni od daty doręczenia mu lub ogłoszenia

postanowienia o umorzeniu postępowania złożyć organowi, który wydał postanowienie, wniosek o rozpoznanie sprawy.

2. W razie złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy postępowanie toczy się w dalszym ciągu na zasadach ogólnych; w razie uznania oskarżonego winnym popełnienia czynu podlegającego amnestii stosuje się amnestię.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w przypadku umorzenia postępowania na rozprawie po zamknięciu przewodu sądowego.

Art. 14. Postępowanie w sprawie stosowania amnestii prowadzi się zgodnie z przepisami obowiązującymi w postępowaniu przed organem, który amnestię stosuje, jeżeli przepis dekretu niniejszego inaczej nie stanowi.

Art. 15. Dekret wchodzi w życie z dniem 22 lipca 1964 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*

Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*